

fortsætter forhandlingerne, så går vi over til næste punkt på dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 147:

Forslag til lov om behandling af personoplysninger.

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 9/12 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Der er et gammelt ord, der siger, at tredje gang er lykkens gang, og der er vel al mulig grund til at håbe på, at det også vil gælde for dette forslag. Det giver i hvert fald et godt grundlag for at lovgive på et retligt kompliceret område.

Det er vanskeligt – det kan ikke nytte noget at skjule det – at lave regler om anvendelse af personfølsomme oplysninger, og reguleringen skal selvsagt være ganske omhyggelig. Det vigtige er på den ene side at beskytte den enkelte, og lovforslagets beskyttelse er da også ganske omfattende. Informationer om menneskers personlige forhold må ikke flyde frit rundt og slet ikke, når oplysningerne er personfølsomme.

Det er da også beskyttelsen af de personfølsomme oplysninger, der har gjort dette lovforslag svært, fordi der gennem disse efterhånden mange behandlinger har været bekymringer for, hvorvidt vi får en beskyttelse, der er høj nok.

Lovforslaget indeholder en højere beskyttelsesgrad i spørgsmålet om videregivelse af sociale problemer og strafbare forhold til f.eks. private arbejdsgivere. Efter lovforslaget må det være helt klart, at det kræver samtykke, og at de ikke må videregives i større omfang end i dag. Og på det sociale område bliver beskyttelsen endda stærkere end i dag, idet reglerne skal svare til de stærkere bestemmelser, der findes i forvaltningsloven.

I Socialdemokratiet har vi været optaget af, at dette lovforslag ikke overtog reguleringen af personoplysninger, der allerede er omfattet af særlig lovgivning. Det kan være patientoplys-

ninger, det kan være helbredsoplysninger i forbindelse med ansættelse. Og vi er tilfredse med, at såfremt der eksisterer en bedre retsstilling i anden lovgivning, så er det den, der er gældende.

Lovforslaget tager i øvrigt højde for de væsentligste kritikpunkter, der har været rejst i den offentlige debat, og idet jeg henviser til, hvad Socialdemokratiet tidligere har sagt ved førstebehandlinger af dette lovforslag, vil jeg anbefale, at vi drøfter det i Retsudvalget med henblik på, at det nu denne gang skal lykkes at få det vedtaget.

Så skal jeg føje til, at når jeg står her, så er det, fordi mit partis ordfører, hr. Jan Petersen, er blevet syg, og derfor har jeg overtaget ordførerskabet.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, jeg ville jo gerne kunne være venlig i dag, men det kan jeg ikke. Så vil jeg gerne have ondt af ministeren, og det vil jeg sige går langt lettere, for jeg må være ærlig og sige, at det altså ikke er noget misundelsesværdigt job, ministeren er sat på og til dels har sat sig selv på. Og den omstændighed, at mange EU-lande heller ikke kan finde ud af at løse den sag, tyder jo også på, at det har været helt berettiget, at Retsudvalget har arbejdet om og om igen og forfra flere gange.

Jeg ville jo så gerne bare sige ja og så smide halvanden meter bilag væk. Intet ville jo være lettere end at blive af med den sag. Men vi har altså indskibet os i en gyser i flere akter. Vi anerkender, at ministeren har imødekommet flere politiske krav, der skulle forbedre borgernes retsstilling. Der er færre politiske knaster nu efter vores skøn.

Men vi kan jo ikke påstå, forslaget er blevet mere overskueligt, og det er stadig væk vores store bekymring, hvordan alle de borgere skal overskue deres retsstilling, hvordan de, der skal udveksle oplysninger, skal kunne overskue, hvad de må og ikke må.

Jeg vil derfor bede ministeren overveje, om det var muligt nu, når vi alligevel er nået så langt politisk, at se at få lavet denne her læs letudgave, som alle andre skal have, sådan at vi måske som politikere og lovgivere kunne få lov at kigge med for at være sikre på, at der ikke er noget, vi har overset.

Det er en meget uoverskuelig lov, og det bliver jo ikke lettere af, at der nu er tre love ved siden af, som knytter sig til denne lov. Henven-

delser udefra tyder også på, vi nu skal være meget på vagt for ikke at begå lovtekniske fejl, specielt i forhold til lovforslaget om banker, så der er altså al mulig grund til, vi nu tager en sidste tørn og får stillet forhåbentlig de sidste spørgsmål.

Det har jo ikke bragt os i bedre humør, at jeg har fået en skrivelse fra professor Blume, som vel må siges at være en af de jurister, der har størst indsigt i registerloven. Tonen i Blumes skrivelse går jo i retning af, at den ene bestemmelse er uklar, den anden bestemmelse er uklar, den tredje bestemmelse er uklar, den femte er uforståelig, og det fortaber sig i det dunkle, hvad den sjette egentlig betyder.

Der er også den utryghed, som vi har været opfyldt af. Og jeg vil godt sige til ministeren, at vi mangler stadig væk, at der går et lys op for os, og det er sådan set ministeren, der skal få den sol til at gå op. Så jeg siger ligesom den socialdemokratiske ordfører: vi kan håbe på, at tredje gang er lykkens gang.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil sige lige som fru Dorte Bennedsen, at jeg også håber, at det bliver rigtigt, at tredje gang er lykkens gang, så vi kan få behandlet det her lovforslag færdigt, som vi jo efterhånden har behandlet i snart 2 år.

Vi er sikkert mange, der kunne ønske os, at EF-direktivet fra 1995 om personoplysninger, der ligger til grund for det her lovforslag, aldrig var blevet til noget. Men sådan er kendsgerningerne jo desværre ikke. Et så omfattende lovforslag og så indviklet på alle områder er heldigvis ikke hverdagskost her i Folketinget, men de forhold er også årsagen til den langvarige behandling af forslaget her i Folketinget; det har simpelt hen været for vanskeligt at gennemskue.

Lovforslaget burde have været implementeret i efteråret 1998. Det er ikke sket i Danmark og heller ikke i en række andre EU-lande. Kommissionen har nu sendt en åbningsskrivelse til Danmark, og det er klart, at sagen skal afsluttes. Det vil vi i den kommende tid medvirke til sker, uden at jeg dog på forhånd kan give tilsgagn om, at Det Konservative Folkeparti vil støtte lovforslaget.

Der er foretaget en række ændringer i forhold til de tidligere fremsatte lovforslag, herunder L 44 fra sidste samling. Jeg skal ikke kommentere enkeltheder, men som det fremgår, har ministeren på en række afgørende punkter vist

imødekommenhed over for synspunkter, som vi har fremført, bl.a. hele diskussionen om markedsføring.

Om ministeren præcis har ramt rigtigt med noteringen i CPR-registret, vil jeg ikke i dag tage stilling til. Der kan også være andre løsninger. Vi havde gerne set de hidtidige regler opretholdt, hvad angår markedsføring. Vi har noteret os, at det ikke kan lade sig gøre, fordi direktivet på dette område ikke kan fraviges.

Ministeren er derfor gået andre veje for at begrænse markedsføringen, og jeg synes umiddelbart, det ser fornuftigt ud. Men lad os nu se på, hvilke henvendelser udvalget får, og om det er den rigtige måde at håndtere problemet på. Det væsentlige for os er, at det trækker i den helt rigtige retning.

For Det Konservative Folkeparti er det afgørende, at der helt generelt opretholdes et højt beskyttelsesniveau for borgerne, og at rettighederne forbedres. Igen har jeg samme indvendinger som tidligere. Det er meget vanskeligt at se, hvad der er regeringens politik, og hvad der er direktiv. Det må vi have et overblik over.

Vi må også have et overblik over, på hvilke områder beskyttelsesniveauet bliver højere i forhold til borgerne i dag og på hvilke områder ringere.

Men som sagt vil vi gå positivt til drøftelserne af det her lovforslag. Vi har hidtil været meget skeptiske og er det for så vidt stadig, men vi vil som sagt gerne forsøge positivt at medvirke til, at sagen afsluttes i indeværende folketingsamling.

Anne Baastrup (SF):

SF var imod direktivet om personoplysninger, og vi er stadig væk imod det direktiv. Men man bliver jo også nødt til at tage udgangspunkt i virkeligheden, og virkeligheden er jo, at man i 1995 vedtog det. Derfor har SF forsøgt i de sidste par år at arbejde ihærdigt med lovforslaget, at stille de relevante, eller måske mener ministeriet, irrelevante spørgsmål, og det forekommer os, at vi er kommet et godt stykke vej.

Her før sommerferien fik jeg en indirekte henvendelse. Der var et selskab, der begyndte at agitere for den nye registerlov og at man nu skulle udnytte de markedsføringsmæssige fordele. Der skulle være fokus på nye indtjeningsmuligheder. Det kan nok være, at når man som SF'er får en sådan henvendelse, så synes man, det er ganske seriøst, at man går i gang med et samarbejde med ministeren i et forsøg på at få

ministeren overbevist om, at de ændringsforslag, som SF har ønsket, skal tages alvorligt.

Og det er mit indtryk, at vi er kommet et rigtig pænt stykke vej. Der er stadig væk nogle problemer omkring af den forventede markedsføringslovs paragraf 6 a. Vi har nogle problemer, som også Forbrugerrådet gør opmærksom på. F.eks. kan vi ikke indføre en up in- i stedet for en up out-løsning osv. Men alt det vil jeg helt overlade til vores erhvervspolitiske ordfører på området.

Det, der er vigtigt for os, er, at vi i personoplysningsloven har en klar henvisning til markedsføringslovens bestemmelser herom, at vi har en sikkerhed for, at vi ikke fremover vil stå med nogle reklamer fra konferencer, hvor de forskellige, der ønsker at sælge deres varer, blot kan få nogle gode fif om; hvordan de kan overdænge os helt almindelige mennesker med forskellige reklamer, som vi overhovedet ikke har bedt om hverken via fax eller andet.

Forbrugerrådet har også en anden indvending. Det drejer sig om indvendingen vedrørende § 11, stk. 2, nemlig spørgsmålet om videregivelse af CPR-nummer til private. Det skal vi selvfølgelig også kigge grundigt på. Det er mit indtryk, at de indvendinger, som Forbrugerrådet har i § 11, stk. 2, i vidt omfang bliver samlet op af § 5, hvor der jo ligger nogle krav om sagslighed m.v. Men vi tager en snak i udvalget om det.

Professor Peter Blume har også rettet henvendelse her inden førstebehandlingen vedrørende lovforslaget, og jeg vil godt lige knytte nogle kommentarer til nogle af de indvendinger, som Peter Blume har. For det første peger Peter Blume på, at det er fuldstændig usagligt og uhensigtsmæssigt, at man indsætter en bestemmelse i § 2, stk. 1, om, at hvis retsstillingen er bedre i en anden lovgivning, så går den forud. Det synes jeg ikke. Jeg synes faktisk, det er en enormt god bestemmelse.

Han står også uforstående over for, at man har en henvisning til menneskerettighedskonventionens artikel 10. Det synes vi bestemt er en enormt god idé. Vi synes, at det er fint, at vi sikrer ytringsfriheden. Vi synes, det er fint, at vi sikrer borgernes sikkerhed, hvis det overhovedet kommer på tale, at der laves lovgivning, der bliver ringere.

Det næste, som Peter Blume kommer ind på, er spørgsmålet om ændring af § 41, hvorefter det fremgår, at folk, der er journalister og forfattere, og hvad ved jeg, skal have sikkerhed for

deres litterære frihed. Peter Blume står helt uforstående over for det og kommer med en meget dramatisk indvending imod det. Det forstår jeg slet ikke, for efter min bedste overbevisning må vi alle sammen have en interesse i at sikre ophavsretten også.

Til slut – nu begynder alle lamperne snart at lyse – vil jeg sige: Nogle af de problemer, som SF især havde, var de udvidede muligheder for at videregive oplysninger om sociale forhold. Det er min bedste overbevisning, at vi via ændringerne i § 8 har løst problemet.

Hr. Peter Blume er også inde på spørgsmålet om, hvorvidt det er smart at lovgive i bemærkningerne, og hvis det er sådan, at vi skal lave det om, så for min skyld ingen alarm. Vi ser meget gerne, at vi får en tilstrækkelig høj beskyttelse, for så vidt angår personfølsomme oplysninger i selve lovgivningen, hvis det skal være nødvendigt.

Men til slut: Vi støtter lovforslaget. Vi støttede ikke direktivet, men vi synes, at lovforslaget er blevet langt bedre den her gang. Det kunne godt blive bedre, men det kræver nok en ændring af direktivet, og det ser vi frem til. For vi skal jo alle sammen huske, at det her direktiv er lavet på et tidspunkt, hvor ingen anede, at Internettet eksisterede, ikke sådan rigtigt. Så nede i Kommissionen, når de nu er begyndt at lave alle de dér retssager mod os, så vender de tilbage og siger: I øvrigt skal vi have et nyt direktiv.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jamen det er jo herligt at høre en begejstret fru Anne Baastrup her på dette halvsene tidspunkt.

Jeg har blot et enkelt spørgsmål. Jeg bemærkede, at fru Anne Baastrup på SF's vegne glædede sig over, at man nu havde indarbejdet en henvisning til menneskerettighedskonventionen i selve loven, og det er jo da et synspunkt, i særdeleshed når man tænker på, hvordan SF har stillet sig til det selv samme spørgsmål, hvor man har søgt at indarbejde henvisning til menneskerettighedskonventionen i udlændingelovgivningen f.eks., hvor man har henvist til, at hvis det i øvrigt ikke er i strid med den europæiske menneskerettighedskonvention osv., så gør vi sådan og sådan.

Will det sige, at SF sådan er på vej til at have en politik, hvor det gælder om inden for al lovgivning at få indarbejdet diverse konventioner, så vi i høj grad er sikker på, at vi rent faktisk

ikke kommer til at gøre noget, der er i strid med konventionerne, eller hvordan skal man forstå SF's holdning til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg står ganske uforstående over for spørgsmålet. Sagen er den, at da jeg for nogle år siden forhandlede udlændingelovgivningen med fru Birte Weiss, den tidligere indenrigsminister, fastholdt jeg, da de begyndte at lave en hel masse om, at folk skulle smides ud for ganske, ganske små forbrydelser, at det skulle under alle omstændigheder stå i bemærkningerne, at man overholdt menneskerettighedskonventionen, og at det kom ind.

Jeg er ikke klar over, at vi på andre områder har været oppe at skændes med Kristeligt Folkeparti, og jeg beklager meget, hvis det er tilfældet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg var lige ved at sige, at det var et o.k. svar, men bortset fra det vil jeg sige, at når jeg rejser det spørgsmål, så er det jo, fordi vi netop på udlændingeområdet har oplevet på det seneste i diskussionen omkring udlændingeloven, også integrationsloven, at man i disse love har henvist direkte til den europæiske menneskerettighedskonvention som en sikkerhed for, at man rent lovgivningsmæssigt altså ikke gik ud over eller var på kant med selve konventionerne.

Derfor synes jeg, at det sådan set er lidt interessant, hvis SF sådan mere generelt nu ønsker at få indarbejdet forskellige konventioner i loveteksten, fordi det i hvert fald har været Kristeligt Folkepartis udgangspunkt hidtil – og det er også, som jeg har oplevet det, SF's udgangspunkt, vi har ikke været oppe at slås om det – at vi generelt må gå ud fra, at dansk lovgivning overholder diverse konventioner, som vi har tiltrådt, sådan at vi altså ikke eksplicit i forskellige lovparagraffer skal henviser til, at vi i øvrigt går ud fra, at vi overholder diverse konventioner.

Det er det, jeg sådan set synes er det interessante i forhold til det synspunkt, som fru Anne Baastrup gjorde rede for i sit ordførerrindlæg.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så forstår jeg det.

Grunden til, at vi syntes, at det var pinligt at sætte det ind i integrationsloven, var jo, at det var den yderste kant. Det var simpelt hen bare så ekstremt pinligt, at et flertal i Folketinget kunne komme med den lave integrationsydelse og så bagefter skulle forsvare det med, jamen, vi skal nok overholde de dér menneskerettighedskonventioner. Grunden til, at vi vil have den her i det her lovforslag, er, at det beviser, at det er ytringsfriheden og informationsfriheden, der står forrest, og ikke alt det dér pjat med, at man ikke må skrive på Internettet, at man har nogle bestemte holdninger til hr. Anders Fogh Rasmussen eksempelvis.

Peter Skaarup (DF):

Som andre ordførere også har sagt heroppefra, er det jo ikke første gang, vi behandler det her forslag. Og jeg kan sige, at Dansk Folkeparti har på intet tidspunkt været særlig positiv over for de tendenser, der ligger i forslaget, og det er vi for så vidt stadig væk ikke.

Men vi anerkender, at ministeren har luget nogle ting ud, som i hvert fald var helt uacceptable og urimelige. Og ministeren har også taget initiativ til gode samtaler med ordførerne og på den måde taget højde for nogle af de problemer, der tidligere har været i forslaget. Det anerkender vi naturligvis i Dansk Folkeparti, og vi er glade for, at det er sket, og at man er nået så langt.

Men jeg må også sige, at derfra og så til at sige det samme, som fru Dorte Bennedsen og fru Birthe Rønn Hornbech har gjort her i Folketingssalen, om, at tredje gang er jo næsten helt sikkert lykkens gang, dér tror jeg vi er lidt for langt ude, for jeg mener ikke, vi kan give nogen som helst grund til, at det her nødvendigvis skal være tredje gang og lykkens gang. Lykkens gang må også afhænge af regeringens vilje til at luge eventuelle ekstra problemer ud, som vi stadig væk ser der er i dette forslag. Jeg skal i øvrigt henviser til de bemærkninger, som vi er fremkommet med tidligere under debatterne omkring forslagene.

Vi synes stadig væk, at det er lovgivningen, der er meget omfattende, meget kompliceret, meget svær at forstå, også for mange jurister. Og alene det er ikke særlig gode tegn på, at Folketinget vedtager lovgivning, der generelt er forståelig for den almindelige befolkning, og det tilgodeser de ændringer heller ikke nødvendigvis, i hvert fald ikke på alle de punkter, der er fremkommet. Det er stadig væk meget svært

tilgængeligt stof for den almindelige befolkning.

Samtidig er der, som også lederskribenten i Jyllands-Posten påpeger i dag, tale om en meget omfattende lovgivning, der regulerer en hel bunke forhold, som man skal passe på ikke at regulere alt for heftigt. Til gengæld giver det så også noget beskyttelse på nogle områder, som vi kan være tilfredse med. Men det er altså meget voldsomme reguleringer, der er tale om over for den enkelte borgers mulighed for at agere i det danske samfund.

Jeg vil også pege på, at der er nogle lidt anderledes følger af det her, som ministeren formentlig kan svare på, eller som vi i hvert fald under udvalgsbehandlingen skal se på. Og et eksempel er et debatindlæg, der var i Berlingske Tidende her den 18. januar i år, hvor direktør Stephan Falsner fra Landsforeningen Danske Anlægsgartnere peger på et problem, som man måske ikke har taget højde for i forslaget. Det, han siger, er, at hvis en medarbejder i en virksomhed f.eks. ønsker at frigøre sig fra en konkurrenceklausul, vedkommende kan få på halsen, hvis han skifter arbejde, ja, så vil han i en undersøgelse af det forhold over for forskellige myndigheder stille et krav om, da en sådan undersøgelse formentlig vil foregå via edb, altså et brev, vedkommende skriver, at et sådant brev altid skal komme i den pågældende persons varetægt. Det vil sige, at han skal have lov til at få indsigt i alle forhold, som vedkommer en sådan sag. Og der kan jo altså godt være en virksomhed, der ikke ønsker at få sådanne oplysninger ud hos den enkelte i det her tilfælde.

Jeg synes godt, at man fra ministeriets side kunne kigge på et sådant forhold og svare på spørgsmål enten her i dag eller under udvalgsbehandlingen af det. For det er altså uheldigt, også hvis der er en virksomhed, der vil fyre en medarbejder og spørge forskellige myndigheder til råds om, hvordan de skal agere i den pågældende situation, at den medarbejder så har ret til at få fuld indsigt og nærmest få en kopi af de henvendelser, der kommer til den pågældende myndighed eller virksomhed, og at vedkommende altså skal have lov til at se, at her er der sket en forespørgsel. Det mener jeg ikke, man kan argumentere for i hvert fald i alle tilfælde skal kunne gøres, og derfor bør ministeriet se på det.

Der er selvfølgelig også henvendelsen fra professor Peter Blume, der har været forskellige artikler, også her på et sent tidspunkt, fra afde-

lingsforstander Oluf Jørgensen, som sagligt og, synes jeg, indsigtfuldt peger på svagheder i dette forslag, også i det forslag, vi skal se på lidt senere i debatten her i dag omkring den pakke af forslag, som regeringen kommer med. Jeg mener, det er vigtigt, at man fra regeringens side meget nøje læser de indsigelser, der kommer fra sådanne personer, der har beskæftiget sig med sagerne.

Så altså konkluderende kan jeg sige: Vi kan bestemt ikke love støtte fra Dansk Folkeparti til det her forslag i den nuværende udformning, men man kan da ikke udelukke, hvis der bliver rettet op på endnu flere af de svagheder, som vi har set, at vi vil kunne støtte det i den sidste ende. Tredje gang er nogle gange lykkens gang, men ikke nødvendigvis i den her sag.

Ebbe Kalnæs (CD):

Da CD's ordfører vedrørende dette lovforslag, fru Sonja Albrink, er forhindret i at være til stede i dag, har jeg lovet at knytte nogle kommentarer til forslaget.

Det er ganske rigtigt, at lovforslaget er en genfremsættelse, som har været fremme i de to seneste folketingssamlinger, hvor det ikke er lykkedes at opnå nogen politisk enighed.

Forslaget skal modernisere den eksisterende registerlov, så den i højere grad er tidssvarende, og endvidere skal lovforslaget gennemføre EU's direktiv fra oktober 1995.

Det er jo rigtigt, at implementeringsfristen for længst er overskredet, og også rigtigt, som nogle siger, at det er vi ikke enige om her i Danmark, men i CD er vi bevidste om det medansvar, vi har for det mandat, vi gav til Europaudvalget den 2. december 1994.

Det er vel heller ikke direkte direktivet, der er årsag til, at det ikke er lykkedes at vedtage en lov. Problemet ligger vel snarere deri, at det altså ikke har været muligt efter to samlinger at få lavet noget, som har kunnet skaffe et egentligt politisk flertal, det vil sige præsentere et lovforslag, der overbeviser et flertal.

Det er selvfølgelig vigtigt at lave noget, som sikrer et beskyttelsesniveau, men på en eller anden måde forstummer den kritik, der er, nok heller ikke denne gang, og det er rigtigt, at en omtalt professor har sagt, at det er rodet, det er usystematisk, det er uklart, og det er jo alt i alt ikke særlig flatterende.

Men det, der først og fremmest er problemet, er vel nok, at mange i denne sammenhæng har vanskeligt ved at overskue det, og mange er be-

tænelige ved at stemme for noget, som man samlet synes er rodet og uklart, og som man ikke helt kan overskue hvad indebærer.

Når personer, som arbejder med det her til daglig, påpeger, at det er uklart og uoverskueligt, så må vi vel også sige, at vi i hvert fald nu skal i gang med en behandling mellem første- og andenbehandlingen, som skal være meget grundig, og hvor man er meget hurtig til at få svaret så godt som muligt på de mange spørgsmål, jeg tror der kommer.

Ellers er det ikke sikkert, at det lykkes med alle gode gange tre.

Jeg vil vende tilbage ved den næste behandling, vi skal igennem, og føje yderligere til.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Da flere ordførere og i høj grad også CD's ordfører her i dag har henvist til professor Blumes henvendelse til Retsudvalget, vil jeg også gerne – selv om det er lidt utraditionelt at tage ordet under forhandlingen – prøve at give mit bidrag til forklaringen på, hvorfor professor Blume har lavet den henvendelse, for det er ikke rigtig indgået i nogen af ordførernes overvejelser i forbindelse med, at man har kommenteret Blumes henvendelse.

Man skal erindre sig, at professor Blume var medlem af det lovforberedende udvalg, som skrev det lovforslag, vi har behandlet to gange her i Folketinget. Professor Blume indstillede det oprindelige lovforslag til vedtagelse, og så har det været førstebehandlet to gange i Folketinget. Der kom en række udvalgs spørgsmål, som førte frem til, at hvis der skulle samles politisk flertal her i Tinget, var det nødvendigt, at der kom nogle ændringer af lovforslaget.

Det er klart, at når professor Blume indstillede det tidligere lovforslag til vedtagelse og det så bliver ændret, gør han ophævelser og spørger: Hvordan ser de forandringer så ud? Professoren synes, det ser lidt rodet ud, når Folketinget har tilladt sig at blande sig i lovlogikken, men så skal man måske som lovgiver en gang imellem sige: Jamen det er nu engang vores opgave, og hvis vi synes i Folketinget, at lovforslaget bliver mere forståeligt – og ikke bare forståeligt, men også holdningsmæssigt og værdimæssigt i bedre overensstemmelse med det flertal i Folketinget, der vil vedtage det – må professorens indstilling til det, fordi han nu en gang anbefalede det første lovforslag, vige til fordel for, at lovgiverne nu engang har et ansvar.

Så baggrunden for, at professor Blume har lavet sin henvendelse, er altså, at han faktisk anbefaler det lovforslag, som CD var betænkelige ved de sidste to gange, vi behandlede det.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstres ordfører, fru Elisabeth Arnold, kan ikke være til stede her i dag, og derfor skal jeg fremføre følgende:

Dette lovforslag er fulgt med fra det gamle årtusind. Det er tredje gang, justitsministeren fremsætter forslaget, som er blevet til, efter at Danmark har været med til at vedtage et direktiv om personoplysninger i det europæiske samarbejde. Lovforslaget bygger endvidere på et stort betækningsarbejde og videre behandling i Folketinget.

Forslaget hører bestemt ikke til de letteste arbejdsopgaver, dette Ting har påtaget sig. Men vi vil efterhånden gerne prøve at komme videre, for direktivet skulle have været implementeret senest den 24. oktober 1998.

Forslaget har baggrund i den teknologisk udvikling og de stigende muligheder for udveksling af oplysninger over store geografiske afstande. Danmarks position har hele tiden været, at lovet skulle sikre et beskyttelsesniveau, der svarede til det, vi i forvejen havde ifølge dansk national lovgivning. Det handler nemlig i høj grad om at skabe tryghed for den enkelte borger.

Det lange forløb af forhandlinger om lovforslagets udformning har ikke svækket lovforslaget. Tværtimod er der taget hensyn til en række af de kritikpunkter, der tidligere har været rejst. Vi har forsøgt at implementere et direktiv, der ved sin vedtagelse også var et stort kompromis mellem de europæiske lande, og det har gjort det svært at konstruere et regelsæt, der kunne sikre den størst mulige beskyttelse af den enkelte borgers personlige oplysninger, samtidig med at det bliver muligt at bruge de teknologiske fremskridt i både den offentlige og den private sektor.

Vi har hele tiden fra radikal side haft en positiv indfaldsvinkel til diskussionen, men har også været åbne over for at finde løsninger på de problemer, som flere har pointeret i forbindelse med lovforslaget. Lovforslaget har i denne omgang taget hensyn til en række af de indvendinger, der har været fremført, og jeg vil fremhæve en del af de ændringer, som forslaget har gennemgået fra sidste samling til denne samling.

For det første har lovforslaget begrænset adgangen til at videregive personoplysninger inden for det sociale område. For det andet præciserer lovforslaget, at registrering af politiske forhold ikke må finde sted i den offentlige forvaltning. For det tredje bliver det sværere at registrere oplysninger om personnummer uden et udtrykkeligt samtykke fra den registrerede, og det bliver endvidere sværere at videregive oplysning om personnumre, end det var ifølge det sidste forslag. Og for det fjerde er mulighederne for efterfølgende at trække samtykker tilbage eller at klage over en registrering blevet tydeliggjort i dette forslag.

Når alt dette er sagt, står vi tilbage med, at dette lovforslag er det foreløbig sidste resultat af et vanskeligt stykke arbejde. Vi skal hele tiden holde os for øje, at den beskyttelse, der var hensigten med direktivet, langt er at foretrække frem for den gamle registerlovgivning, der jo var rent national, og som ikke tog højde for andre landes forhold.

Vi har igen et stort udvalgsarbejde foran os, og vi har allerede modtaget kritik og gode råd fra eksperter på området. Det Radikale Venstre går igen ind i arbejdet med en positiv ånd og håber, at det bliver i denne samling, forslaget kan endeligt vedtages.

Søren Søndergaard (EL):

Det er som sagt tredje gang, dette EU-direktiv passerer hen over Folketingets bord, og vi har selvfølgelig kigget på det på ny og kan på den baggrund ikke dele ideen om, at det skulle være lykkens gang. Faktisk mener vi, at forslaget på en række områder er blevet vanskeligere at overskue og gennemskue end det oprindelige, og lad mig fremhæve et par ting.

For det første anerkendelsen af USA som et sikkert land. Ministeriet anfører jo selv, at beskyttelsesniveauet er utilstrækkeligt dér. Man behøver bare se de notater, som ministeriet selv har lavet, så i hvert fald i dette tilfælde kan vi læne os trygt op ad ministeriets vurderinger.

For det andet er der markedsføringsreglerne. Enhedslisten må fastholde, at der kun kan videregives oplysninger, såfremt forbrugeren har givet samtykke, men det er i strid med EU-direktivet, og derfor er lovforslaget en undergravning af forbrugernes rettigheder i den sammenhæng. Ganske vist bliver der i den nye CPR-lov givet mulighed for, at man kan bede sig fritaget for direkte markedsføring, og virk-

somhederne skal hvert kvartal tjekke, om de personer, de sender varer til, har frabedt sig det. Hvis man ikke har fremdelt sig, eller hvis markedsføringen sendes med e-post, skal folk have nem mulighed for at melde fra, hedder det.

I dag er der krav om samtykke fra personen, før virksomhederne må videregive oplysninger, og sådan er udgangspunktet også i lovforslaget. Men når det gælder videregivelse, kan det ske uden samtykke, hvis der er tale om enten generelle kundeoplysninger som f.eks. navn, adresse, alder, køn, bil, indkøbsvaner osv., og hvis videregivelse er berettiget, når man afvejer den erhvervsdrivendes interesse over for forbrugernes.

Uanset hvilke undtagelser der er kommet ind i lovforslaget, bl.a. efter den kritik, som vi og andre har fremsat, tager direktivet og dermed loven fortsat udgangspunkt i, at alle personoplysninger er varer og skal behandles som sådanne. Undtagelserne vil alene kunne sikre den stærke forbruger. Hvis oplysningerne bliver kommercielt vigtige, så er vi ikke et øjeblik i tvivl om, at det vil være meget nemt for erhvervslivet at opnå tilsagn og samtykke.

Uanset hvordan man vender og drejer det, er det efter vores opfattelse, vores vurdering, en forringelse og en underminering af retssikkerheden. Efter vores opfattelse må udgangspunktet være en beskyttelse af borgerne mod registrering og overvågning, altså at forhindre, at personoplysninger kan handles og samkøres med registret.

Endelig er det også værd at påpege, at der i lovforslaget stadig ikke stilles krav om, at væsentlige registre som CPR-registret og Kriminalregistret skal føres her i landet. Det er vi lodret uenige i. I dag er retstilstanden, at oplysninger kun må anvendes til de formål, de er indsamlet til, men efter lovforslaget bliver det omvendt, nemlig sådan at oplysningerne må anvendes til alt, bare det ikke strider mod formålet. Desuden åbnes der mulighed for, at CPR-numre kan registreres i langt større omfang end i dag, bare forbrugeren giver sit samtykke.

På den baggrund er vi fortsat af den opfattelse, at der er tale om en forringelse af retssikkerheden for borgerne. Vi støtter en række af de indsigelser, som er kommet fra forskellig side, bl.a. fra Forbrugerrådet, og vi kan derfor ikke støtte lovforslaget i dets nuværende udformning.

Jann Sjørnsen (KRF):

På baggrund af, at det er tredje gang, lovforslaget bliver fremsat, skal jeg blot konstatere, at vi fra Kristeligt Folkepartis side fortsat er kritiske over for lovforslaget, idet vi dog anerkender, at ministeren undervejs i processen har været villig til at ændre forslaget, også på baggrund af de forhandlinger, der har været med Folketingets partier og Folketingets medlemmer.

Men selv om lovforslaget altså er blevet ændret i forhold til de to tidligere udgaver, mener jeg også, at det er vigtigt at konstatere, at vi allerede på nuværende tidspunkt har fået flere henvendelser i Retsudvalget angående denne seneste og altså tredje udgave af lovforslaget, hvor forskellige personer og organisationer udtrykker fortsat betænkelighed over lovforslagets udformning. Jeg tænker her på henvendelserne fra Forbrugerrådet og fra professor Blume. Det kan da godt være, at man med hensyn til sidstnævnte, sådan som justitsministeren var inde på lidt tidligere i sin tale, kan lave en vis motivforskning, men det har jeg dog ikke til agt at gøre. Jeg synes sådan set, at en borgerhenvendelse – uanset om den kommer fra høj eller lav – må stå for sig selv, og at det sådan set ikke er vores opgave at drive motivforskning her fra talerstolen.

Men der er i hvert fald kommet disse henvendelser, som påpeger en del usikkerheder og tager udgangspunkt i en fortsat kritik af enkelt-elementer i lovforslaget. Jeg synes, det er vigtigt i den fortsatte debat i Retsudvalget, at vi får belyst de spørgsmål, og jeg er sådan set ikke i tvivl om, at ministeren også er villig til at medvirke, for det har jeg jo set før i denne sag. Så må vi så se, hvordan den endelige udformning kommer til at se ud.

Problemet er, også set fra Kristeligt Folkepartis side, at det oprindelige EU-direktiv selvfølgelig sætter begrænsninger – også for, hvad der kan fremsættes af lovforslag på dette område fra regeringens side – og at det oprindelige EU-direktiv, som nu altså synes udmøntet i bl.a. det lovforslag, vi behandler nu, heller ikke er godt set med Kristeligt Folkepartis øjne. Vi vil selvfølgelig fortsat deltage i udvalgsarbejdet og drøftelserne om forslaget, men vi er fortsat kritiske over for det, som vi i øvrigt også er over for det efterfølgende lovforslag, som vores ordfører på området, fru Tove Videbæk, ikke kan deltage i behandlingen af. Det være derfor meddelt her.

Kim Behnke (FRI):

Det er nu tredje gang, og de to tidligere gange har vi, ganske vist under et andet partinavn, afvist forslaget.

Frihed 2000 har den opfattelse, at de ændringer, som har fundet vej til lovforslaget i den form, det nu foreligger i, er gode. Men som flere andre ordførere har været inde på, er det stadig ikke godt nok.

Kigger vi på nogle af de mere principielle bestemmelser, er der en tendens til, at reglerne er blevet meget elastiske. Der er lagt op til ganske betydelige grader af fortolkning, og lige præcis når det gælder det enkelte individs rettigheder, er det vores opfattelse, at regler ikke skal være formuleret sådan, at de kan fortolkes i både den ene og den anden retning. De kan vel at mærke oven i købet fortolkes således, at når det gælder privatpersoner og virksomheder, kan de fortolkes i en meget skrap retning; men når det gælder offentlige myndigheders adgang til at føre forskellige former for registre osv., må man sige, at der derimod er åbnet en ladeport.

Jeg tænker i den forbindelse på bestemmelserne i § 30, hvor det bliver nævnt, at undtagelserne f.eks. gælder statens sikkerhed – det er selvfølgelig helt naturligt – eller forsvaret, hvor man også godt kan forstå, at det gælder den offentlige sikkerhed. Bevares, det gælder også forebyggelse, efterforskning og retsforfølgelse af strafferetssager, naturligvis. Men så kommer minsandten som punkt 5 væsentlige økonomiske eller finansielle interesser hos et medlemsland eller Den Europæiske Union.

Jeg tror, det er første gang, vi har set en sådan formulering i dansk lovgivning: at et andet medlemsland eller Den Europæiske Union kan gøre gældende, at de ønsker undtagelser fra dansk lovgivnings bestemmelser. Her kan der jo indsnige sig hvad som helst. Man kan foretage alverdens registreringer i andre medlemslande og hævde, at de har finansiell interesse, eller det kan ske i Den Europæiske Union. Netop fordi mange af bestemmelserne i forslaget er overordentlig elastiske, kan man forestille sig, at hvis f.eks. en dansk unionmodstanderbevægelse på sin internetside lægger oplysninger ud, man ikke bryder sig om, ja, så kan man altså bruge bestemmelserne til at retsforfølge dem. Hvis det derimod er nogle, man i Den Europæiske Union godt kan lide, ja, så er der her med denne bestemmelse givet undtagelser. Det kan vi ikke lide.

Kigger vi så på f.eks. reglerne om markedsføring, ja, så må vi jo sige, at det i forhold til regeringens IT-politik er nogle meget store skridt i den forkerte retning. Vi har faktisk den opfattelse, at lige præcis det at sende reklamer som e-mail, spam, som det hedder på nudansk eller i hvert fald på computerdansk, det er absolut en miljøfordel, og jeg vil da også som forbruger hellere have, at folk sender e-mail til mig med alverdens reklametilbud, for med et enkelt klik på computeren er det væk igen, hvorimod har folk smidt det ind ad min brevsprække, så har jeg besvær med at bære det ned til den nærmeste nærgenbrugspapirstation.

Disse bestemmelser, som bliver det rene vanvid med skriftligt samtykke fra forbrugere, inden man sender breve til dem, og er man så uheldig at sætte firmaets logo på kuverten, ja, så har man allerede dér reklameret og foretaget markedsføring, er nogle bestemmelser, som vi mener kun har til formål at skabe unødige sager hos Forbrugerombudsmanden.

Så er der pressen. Vi mener, at pressens muligheder for at kunne følge med i, hvad der foregår i den offentlige sektor, uden at den skal til at have et skriftligt samtykke, er forringet, for hvis den skal have skriftligt samtykke fra den person, det drejer sig om, ja, så kan han nå at forhindre, at pressen kan fortælle om det, hvis der foregår ting i den offentlige sektor.

Så er der hele afgrænsningen, og vi kan da, som en række avisledere har været inde på, være lidt bekymrede, for sidste gang fik vi på at vide, at der ikke var plads til fortolkninger af direktivet, men det er der så blevet, og derfor vil vi da bruge udvalgsarbejdet til at se, hvor langt denne fortolkning i forhold til EU-implemteringen egentlig kan strække sig.

Så synes vi også, at de bestemmelser, der er i § 29 om, at hvis man samler oplysninger og videre giver dem, så skal man sikre sig et skriftligt samtykke, er lidt mærkelige. Hvis jeg surfer rundt på Internettet, finder forskellige oplysninger, samler dem i et dokument og så skal sikre mig skriftligt samtykke, inden jeg må videre sende dem til tredjemand, så kan den praktiske virkelighed ikke fungere.

Til sidst skal jeg sige, at de konsekvenser der så er heri, at man uden ugrundet ophold straks skal meddele osv., virker lidt voldsomme; det er jo ikke nogle bygninger, der er ild i eller lignende.

På nuværende tidspunkt er vi mest negativt indstillet over for lovforslaget, men forventer, at

et godt og grundigt udvalgsarbejde kan bringe forslaget i en bedre stand.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for tålmodighed til at tage en ny tørn med lovforslaget her, og selv om jeg måske ikke kan konkludere det af debatten, som fru Dorte Bennedsen indledte den med, nemlig at tredje gang er lykkens gang, så kan jeg da i hvert fald konstatere, at det er tredje gang, og så må vi se, om det undervejs også under udvalgsbehandlingen kan føre frem til, at Folketinget kan få vedtaget den lovgivning, som et flertal i Folketingets Europaudvalg den 2. december 1994 har givet mandat, som også hr. Kalnæs var inde på, til, at vi skulle implementere direktivet i. Vi har jo i dag to registerlovgivninger, og vi skal implementere direktivet til også at kunne rumme den lovgivning, vi har af national karakter, og formålet med lovforslaget er på en og samme tid at se i øjnene, at der er sket store forandringer i samfundet, som gør, at vi må forny vores egen registerlovgivning og så få direktivet implementeret.

I det lovforslag, vi behandler i dag, er der, som ordførerne har været inde på, sket en række ændringer i forhold til det tidligere lovforslag. Baggrunden for de ændringer er navnlig den debat, der tidligere har været af lovforslaget her i Tinget og også i offentligheden, i medierne.

Formålet med ændringerne er først og fremmest at forbedre og tydeliggøre de registreredes retsstilling. Formålet er endvidere at sikre informations- og ytringsfrihed.

Jeg vil nu kort omtale nogle af de væsentligste ændringer af lovforslaget, som også har været trukket frem af ordførerne under debatten i dag.

Et kritikpunkt mod det tidligere lovforslag har været, at det var uklart, om informations- og ytringsfriheden blev sikret tilstrækkeligt. For at undgå enhver tvivl herom indeholder det nye lovforslag en tydelig bestemmelse, en udtrykkelig bestemmelse om, at loven ikke gælder, hvis det vil være i strid med informations- og ytringsfriheden efter den europæiske menneskerettighedskonventions art. 10, som også fru Anne Bastrup drog frem under debatten.

Et andet spørgsmål i debatten har været, om personoplysninger, der i dag kan offentliggøres gennem Internettet, fortsat vil kunne offentliggøres, når den nye lov om behandling af per-

sonoplysninger er trådt i kraft. Hr. Kim Behnke var just inde på det tema. Det nye lovforslag gør det klart, at dette er tilfældet.

I lovforslagets bemærkninger anføres det således, at personoplysninger, som offentlige myndigheder og private virksomheder efter de gældende regler og registerlovgivningen kan offentliggøre uden samtykke, også kan offentliggøres uden samtykke efter lovens ikrafttræden. Det gælder, selv om oplysningerne offentliggøres gennem Internettet og dermed bliver offentligt tilgængelige i lande uden for EU. Det betyder bl.a., at offentlige myndigheder, der udarbejder postlister, fortsat vil kunne gøre postlisterne tilgængelige gennem medier som Internettet.

Der har været rejst spørgsmål om, hvordan forholdet er mellem reglerne i lovforslaget og regler i anden lovgivning, der giver den registrerede en bedre retsstilling. Fru Dorte Bennedsen var inde på det tema. Det spørgsmål besvares nu udtrykkeligt i lovforslaget og i lovteksten. Regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i lovforslaget.

Det betyder bl.a., at regler i lov om patienters retsstilling om sundhedspersoners videregivelse af helbredsoplysninger fortsat finder anvendelse. Det samme gælder f.eks. regler i lov om brug af helbredsoplysninger på arbejdsmarkedet.

En stor del af debatten har været koncentreret om beskyttelse af oplysning om enkeltpersoners væsentlige sociale problemer og strafbare forhold. Det har været fremført, at det tidligere lovforslag ikke gav den samme beskyttelse som den gældende registerlovgivning, idet disse oplysninger efter direktivet om behandling af personoplysninger ikke anses for at være følsomme oplysninger. Som eksempel har det været anført, at sociale myndigheder uden samtykke vil kunne videregive oplysninger om klienters væsentlige sociale problemer og strafbare forhold til private arbejdsgivere, der skulle tage stilling til, om den pågældende person burde ansættes.

I det nye lovforslag er der indsat en bestemmelse, som vil betyde, at oplysninger om væsentlige sociale problemer, strafbare forhold og andre rent private forhold ikke uden samtykke må registreres eller videregives i videre omfang end i dag.

På det sociale område foreslås i øvrigt regler, der giver bedre beskyttelse end den gældende registerlovgivning. Sociale myndigheders adgang til at videregive oplysninger om rent private forhold, f.eks. helbredsoplysninger og oplysninger om væsentlige sociale problemer og strafbare forhold, skal således ikke afgøres efter kriterier, der svarer til den gældende registerlovgivning, men efter mere restriktive kriterier, der svarer til reglerne i forvaltningsloven.

Sociale myndigheder må derfor heller ikke i fremtiden uden samtykke videregive oplysninger til private arbejdsgivere om klienters væsentlige sociale problemer og strafbare forhold.

Der har været rejst kritik af, at det tidligere lovforslag i modsætning til gældende registerlov ikke indeholdt et udtrykkeligt forbud mod, at offentlige myndigheder fører edb-registre med oplysning om enkeltpersoners politiske forhold, som ikke er offentligt tilgængelige. Det har naturligvis ikke været meningen at ændre den gældende retstilstand på dette punkt. Det fastsættes derfor nu udtrykkeligt i lovteksten, at der for den offentlige forvaltning ikke må føres edb-registre med oplysninger om politiske forhold, som ikke er offentligt tilgængelige.

Efter det tidligere lovforslag kunne virksomheder behandle, dvs. registrere og videregive oplysninger om personnumre i tre tilfælde, som fru Anne Baastrup også var inde på. For det første hvis der var hjemmel hertil i anden lovgivning, for det andet med den registreredes udtrykkelige samtykke og for det tredje i særlige tilfælde uden samtykke.

I det nye lovforslag foreslås adgangen til at registrere oplysninger om personnumre begrænset til de to førstnævnte tilfælde. Hermed videreføres den gældende retstilstand, dog således at et udtrykkeligt samtykke i modsætning til i dag også kan danne grundlag for registrering.

Med det nye lovforslag begrænses endvidere virksomhedernes adgang til uden samtykke at videregive oplysninger om personnumre, således at den gældende retstilstand på dette punkt også videreføres.

I forhold til det tidligere lovforslag indeholder det nye lovforslag regler, som giver forbrugere en væsentlig bedre beskyttelse imod, at oplysninger om den pågældende uden samtykke videregives til andre virksomheder til brug for markedsføring. Reglerne har til formål så vidt muligt at opretholde den gældende retstilstand. Samtidig er formålet at gennemføre en

ordning, som må antages at være inden for rammerne af direktivet om behandling af personoplysninger. De gældende regler skal bl.a. ses i sammenhæng med et forslag til regler om direkte markedsføring, som overvejes indsat i markedsføringsloven.

Jeg sendte i sidste uge en høringsoversigt og de høringsvar, som vi har modtaget fra en række organisationer og virksomheder m.v. vedrørende de foreslåede regler om uanmodet markedsføring. I lyset heraf vil regeringen tage endelig stilling til, hvordan reglerne skal udformes. Det vil ske i forbindelse med fremsættelse i næste måned af et forslag til lov om gennemførelse af fjernsalgsdirektivet. Jeg synes derfor ikke, jeg på nuværende tidspunkt bør komme nærmere ind på dette spørgsmål. Efter lovforslaget vil den registrerede kunne give sit udtrykkelige samtykke til, at bestemte oplysninger om den pågældende kan behandles hos f.eks. en privat virksomhed.

I det tidligere lovforslag var det forudsat, at dette samtykke kunne tilbagekaldes. Det fastsættes nu i selve lovtæksten, at den registrerede kan tilbagekalde et samtykke.

Efter lovforslaget vil den registrerede kunne klage til tilsynsmyndigheden, Datatilsynet, hvis den pågældende er utilfreds med en behandling af personoplysninger, som f.eks. en offentlig myndighed eller privat virksomhed foretager. I det tidligere lovforslag var det forudsat, at den registrerede kunne klage til tilsynsmyndigheden. Klageadgangen beskrives nu udtrykkeligt i lovtæksten.

Efter det tidligere lovforslag kunne den registrerede gøre indsigelse mod nogle nærmere bestemte former for lovlig behandling af personoplysninger om den pågældende. Var indsigelsen berettiget, skulle behandlingen ophøre. I det nye lovforslag fastsættes det, at den registrerede altid kan gøre indsigelse mod behandling af personoplysninger om den pågældende, lovlig som ulovlig. Er indsigelsen berettiget, skal behandlingen ophøre.

Som flere ordførere har været inde på, så har professor, dr.jur. Peter Blume i et notat til Retsudvalget kommenteret nogle af de ændringer, som jeg lige har beskrevet. Retsudvalget har bedt mig om at kommentere notatet. Jeg regner med at oversende kommentarer til Retsudvalget i morgen eller på fredag til det notat, der nu foreligger fra professor Peter Blume.

På nuværende tidspunkt vil jeg foruden det, som hr. Sjursen beskrev som motivforskning, blot sige, at Peter Blume i sit notat faktisk ser positivt på nogle af forslagene til nye bestemmelser, som er indeholdt i lovforslaget. Det er altså ikke på alle punkter en kritik og en afvisning af de forandringer, der er sket i lovforslaget. Hans kritik, hvor der er tale om kritik, er koncentreret om nogle enkelte bestemmelser, og kritikken af disse bestemmelser er først og fremmest af lovteknisk karakter og går altså ikke på det materielle indhold.

Helt overordnet kan jeg oplyse, at Justitsministeriet ikke er enig i den kritik, som professor Peter Blume har fremsat. Professor Blumes kritik betyder med andre ord ikke, at vi vil trække nogle af de nye forslag tilbage. Det vil vi rede-gøre nærmere for i det svar, vi i morgen eller på fredag sender til Retsudvalget.

Til sidst vil jeg blot minde om, at det, som alle ordførere har været inde på, nu er tredje gang, vi behandler et lovforslag om behandling af personoplysninger, og jeg tror, enhver ved, at sådan en lovgivning skal vi jo have.

Det nuværende lovforslag indeholder, som jeg har været inde på, en række ændringer i forhold til det tidligere lovforslag; hermed er der taget højde for den kritik, som det tidligere lovforslag blev udsat for.

Jeg mener derfor, at tiden nu må være moden til, at vi i denne samling kan færdigbehandle og forhåbentlig vedtage lovforslaget, og det er mit indtryk, at ordførerne for en række partier er af samme opfattelse. Måske har man ikke helt afklaret endnu, hvordan man endeligt vil stille sig, men jeg håber, og jeg tror, at det her, som fru Birthe Rønn Hornbech lagde vægt på, må være sidste tårn. Jeg vil gøre mit til, at det ender sådan.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om Det Centrale Personregister.

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).

(FremSAT 6/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Det foreliggende lovforslag er en næsten uændret genfremsættelse fra sidste samling. Som sidste år skal dette CPR-lovforslag også ses i forlængelse af justitsministerens netop behandlede lovforslag nr. L 147 om behandlingen af personoplysninger.

I forlængelse af sidste års heftige diskussion i pressen om indholdet i det her lovforslag vil jeg gerne fastslå, at det fra Socialdemokratiets side også drejer sig om fortsat at sikre et højt beskyttelsesniveau i forhold til det enkelte menneske. Det gælder i registerloven, og det gælder i CPR-loven.

Grundlæggende handler det om at få registreret den enkeltes rigtige bopælsadresse, hverken mere eller mindre. Men i et moderne velfærdssamfund, som vi har bygget det op her i Danmark, er det også af stor økonomisk betydning at få den reelle bopæl nøjagtigt registreret. Det er af betydning for den enkelte borgers private økonomi: Hvilken økonomisk støtte fra samfundets side har pågældende krav på? Og hvilken støtte har det offentlige pligt til at yde det enkelte menneske, pligt til at yde familierne? Rigtig eller forkert adresse kan betyde rigtig mange penge for den enkelte kommune, det enkelte amt eller for den sags skyld den enkelte borger.

For os i Socialdemokratiet er det også uacceptabelt, at nogle snyder med bopælsregistrering for uberettiget at oppebære offentlig støtte. En sådan social adfærd er aldrig og vil aldrig blive accepteret af os. Det er en selvfølge. Det, der står til diskussion, er værktøjerne til at fastslå den rigtige bopæl.

Og for nærmere at få belyst denne balance, der i forbindelse med denne registrering er mellem på den ene side hensynet til at beskytte privatlivets fred, herunder at beskytte borgerne mod uberettiget overvågning, og på den anden side samfundets behov for at beskytte sig mod socialt bedrageri m.v., har vi fremsendt et for-

slag til Kommunaludvalget om, at vi dér afholder en høring om forebyggelse af snyd, så vi kan få alle aspekterne i de to hensyn belyst, og sådan så vi kan lade det resultat, der vil komme af sådan en høring, indgå i den endelige stillingtagen til lovforslagets bestemmelser på det her område.

Forslaget til afholdelse af en høring er sat på dagsordenen for Kommunaludvalgets møde i morgen, og jeg vil derfor sige: Vi vil ikke i dag på nogen måde binde os fast til 100 pct. at sige, at vi ikke er til at flytte for så vidt angår bestemmelserne i lovforslagets § 10, stk. 3. Men når det er sagt, så vil jeg også gerne fastslå, at lovforslaget indebærer en forbedret beskyttelse af den enkelte borger, der ønsker beskyttelse mod videregivelse af oplysninger fra CPR, navne- og adressebeskyttelse. Også alle offentligt ansatte skal omgås CPR-numre på betryggende og sikker måde, og de skal huske tavshedspligten.

Jeg kan i øvrigt henvise til den ordførertale, hr. Erling Christensen sidste år holdt til lovforslag nr. L 9 og til sidst fastslå, at vi fra Socialdemokratiet støtter og anbefaler, at CPR gøres tidssvarende efter 30 års virke. Derfor støtter vi det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal lige have det helt klart: Er det sådan, at hr. Klaus Hækkerup mener, at en nabo skal kunne indkaldes for retten og under strafansvar fortælle, hvor mange gange han har hørt, at naboen har været hjemme? Kontrollere, om lyset har været tændt? Og det er under vidneansvar, og det er med bødestraf.

Er det Socialdemokratiets opfattelse af fremtidens samfund, at vi skal have en pligt til at holde øje med vores naboer? For der ligger jo også i det, at man jo skal tjekke, at man rent faktisk kan stå distancen under sådan en vidneafhøring. Er det det samfund, Socialdemokratiet vil have? Et helt almindeligt menneske, som tilfældigvis er nabo til én, man fra de kommunale myndigheders side godt lige vil have tjek på.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Der indføres ikke med lovforslaget nogen pligt til at holde øje med naboen, men der indføres en pligt til, hvis en kommune har indtryk af, at der foreligger omgåelse af reglerne, herunder socialt bedrageri – jeg har forstået, at den fjern-